

[Rytter.]

man benytter denne Lov, vil man i Masser af Tilfælde kunne lade disse komme ud i det frie Erhverv, hvor de vil kunne klare sig nogenlunde godt, i Stedet for at man ellers vilde være tvunget til at have dem paa afsides liggende Øer eller indespærret i forskellige Hjem. Jeg synes, dette er langt mere ubehageligt og besværligt for Samfundet, end om at man i enkelte Tilfælde bliver nødt til at gribe ind.

Jeg vil derfor anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Socialministeren (Steincke): Til de Bemærkninger, der nu blev fremsat af det ærede 5te landstingsvalgte Medlem (Rytter), vil jeg gerne knytte nogle ganske enkelte i Anledning af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen). Det ærede 3die Medlem hører jo til det Parti, der stadig beklager sig over de voldsomme Udgifter, som Sociallovgivningen medfører. Paa et af de Omraader, hvor jeg har set det som min Opgave at indskrænke Udgifterne ved den sociale Lovgivning, nemlig ved at gribe ind paa mere rationel Vis over for de aandssvages Forplantningsmuligheder, optræder straks det ærede Medlem som Modstander. Mon det ærede Medlem egentlig har tænkt paa eller nogen Sinde har undersøgt, hvad blot enkelte Slægters ubegrænsede Forplantning koster et Samfund! Hvis ikke, saa vil jeg henvise ham til forskelligt Materiale fra Amerika. Det er utalte Millioner, som blot enkelte Slægters ukontrollerede Forplantning i Løbet af nogle Generationer kan koste, naar de er behæftet med saadanne Defekter, som her er Tale om. Og jeg spørger ligesom det ærede 5te landstingsvalgte Medlem: Hvad er det da for Midler, det ærede Medlem vil anvende for at begrænse de sociale Udgifter? Det ærede Medlem henviste til Udtalelser af et Medlem af det høje Folketing, Hr. Bindslev. Men disse Udtalelser har jo en ganske anden Baggrund. Det var en principiel religiøs Opfattelse, der gav sig Udtryk her. Det kan jeg forstaa; over for den er Diskussion egentlig ingen Nytte til, man kan ikke diskutere derom. Derfor bøjer jeg mig for saa vidt for den. Jeg sagde til Hr. Bindslev, at jeg kan forstaa den Opfattelse, jeg billiger den ikke, men den kan ikke danne Grundlag for en nærmere Diskussion. Hvis jeg endelig skulde sige noget om den, vilde jeg sige, at den maa jo hvile paa den Grundbetragtning, at som Tilværelsen nu en

Gang er formet, skyldes den en Skabers Værk, som man ikke skal gribe ind i med Menneskehænder ud fra den mangelfulde Viden, vi nu har. Hertil vil jeg bemærke: Ja, hvis det Standpunkt gennemførtes konsekvent, forstod jeg denne religiøse Betragtning, men det bliver det langt fra. Paa alle mulige Omraader søger man selv fra ortodoks-kristelig Side at udnytte den Menneskeviden, man efterhaanden har erhvervet, til at gribe ind, ogsaa i Forhold, som man i gamle Dage lagde i Guds Haand. Derfor er der ikke nogen rigtig Realitet i denne Indvending, saa vidt jeg kan se, men jeg paastaar ikke, at man ikke kan have denne Opfattelse. Jeg paastaar kun, at det nytter ikke at diskutere den.

Derimod vil jeg gerne protestere mod en Udtalelse af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) om, at de Indgreb, der her foreslaas, ikke stemmer med vor Tids humane Lovgivning. Det ærede 5te landstingsvalgte Medlem (Rytter) har allerede til Dels svaret herpaa. Men hvad forstaa man ved „human“? Er det mere humant at tillade en aandssvag Kvinde at sætte 8 aandssvage Børn i Verden til den Tilværelse, de faar, end det er ved en Operation at fri hende og Samfundet og den næste Generation for alle de uhyre Besværligheder, der vil fremkomme. Det kan man dog diskutere, der er dog andre, som har hævdet, at det, vi kalder Humanitet over for det nuværende Slægtled, er i allerhøjeste Grad Inhumanitet over for det kommende Slægtled, og den Kommission, der i sin Tid udarbejdede Betænkningen om sociale Foranstaltninger over for de degenerativt bestemte Personer, en Kommission, der i hvert Fald ikke kan karakteriseres som sammensat med Letsindighed eller bestaaende af ukyndige, siger netop paa Side 28 — nu griber jeg lidt ind, for ikke at læse for meget op —:

„En saadan yderligere Adgang maa da begrundes ved de i Diskussionen i Sverige stærkt fremhævede, ovenfor gængsne sociale, humanitære Hensyn, der gøres gældende, naar Talen er om psykisk betydeligt defekte Personer, der ikke kan forventes at have Evne og Vilje til at underholde og opdrage deres Afkom. Disse Hensyn“ — og det er dem, der foranlediger netop dette Lovforslag — „har saa meget desto større Vægt, som Afkommet efter saadanne Personer ofte vil blive belastet med lignende Defekter som Forældrene og derfor saa meget mindre end normalt Afkom kan undvære en betryggende Opdragelse under